

Arrest

nr. 130 689 van 30 september 2014
in de zaak RvV x / II

In zake: x - x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x en x, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 juni 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) van 20 mei 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat Vincent NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 8 april 2014 een asielaanvraag in in België.

1.2. Op 20 mei 2014 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : T. A. A. (...) voornaam : A. (...) geboortedatum : 03.04.1984 geboorteplaats : Karballa nationaliteit : Irak

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

Betrokkene verklaarde dat zij op 04.04.2014 in België is toegekomen. Vier dagen later, op 08.04.2014, vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Irak te bezitten en geboren te zijn te "Karballa" op 03.04.1984.

Uit het Eurodacverslag van 08.04.2014 blijkt dat betrokkene asiel heeft aangevraagd in Nederland. De Nederlandse autoriteiten hebben op datum van 16.05.2014 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 06.05.2014 dat dit haar eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat ze eerder asiel aanvraag in Nederland. Betrokkene verklaarde dat ze in september 2008 vanuit Zakho in Irak per auto van de smokkelaar naar Izmir in Turkije reisde waar ze enkele dagen in een hotel zou hebben verbleven. Vervolgens zou betrokkene illegaal per vrachtwagen vanuit Izmir via onbekende landen naar Nederland gereisd zijn waar ze in september 2008 asiel aanvraag. Betrokkene verklaarde dat ze gedurende ongeveer zes jaar in Nederland verbleef in verschillende opvangcentra. Betrokkene verklaarde dat haar asielaanvragen van 2008 en 2011 in Nederland werden afgewezen en dat ze een bevel kreeg om het land te verlaten. Betrokkene verklaarde dat ze uiteindelijk vanuit Nederland naar België reisde per trein waar ze op 04.04.2014 zou zijn aangekomen en waar ze op 08.04.2014 het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Dublin-Staten niette hebben verlaten.

Op basis van de resultaten in het Eurodacverslag van 08.04.2014 en de verklaringen van betrokkene dat zij in Nederland asiel aanvraag, werd op 09.05.2014 op basis van art. 18.1 .d van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land, of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (verder: Dublin-III-Verordening) aan de Nederlandse autoriteiten overgemaakt. De Nederlandse autoriteiten hebben op datum van 16.05.2014 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon op basis van art. 18.1.d van de Dublin-III-Verordening.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Nederland voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Nederland een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Nederland dan in België zou genieten. Nederland heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Nederlandse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Nederlandse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Nederland een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Nederland haar zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan zij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft na haar aankomst in Nederland en vooraleer in het kader van haar asielaanvraag is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, in casu Nederland, zouden rechtvaardigen, stelde betrokkene dat zij vreest om door Nederland gerepatriëerd te worden naar Irak en daarom in België bescherming komt zoeken. Betrokkene verklaarde verder dat ze in Nederland valselijk beschuldigd zou zijn politieagenten te hebben aangevallen maar dat ze hiervan door de rechter werd vrijgesproken. Betrokkene verklaarde verder dat ze in het opvangcentrum van Baaksem door een vrouw die verantwoordelijk was zou worden overgeplaatst naar Ter Apel en dat ze omwille van haar medische problemen vroeg om in het OC van

Baaksem te kunnen blijven en behandeld te worden maar dat de politie gebeld werd en dat ze gedurende vijftien dagen zonder enige reden zou zijn opgesloten (DVZ, vraag 36). Met betrekking tot de verklaringen van betrokkene dat ze vreest om door Nederland gerepatrieerd te worden naar Irak dient te worden opgemerkt het indienen van een asielerzoek niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een asielaanvraag op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel aangevuld met een bijhorende maatregel van bewaring, betekent echter niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Nederlandse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielerprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Het gegeven dat een asielaanvraag kan worden afgewezen, betekent echter niet automatisch dat er sprake is van een "niet correctie of onmenselijke behandeling" of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat ze in Nederland valselijk beschuldigd zou zijn dat ze politieagenten zou hebben aangevallen, dient te worden opgemerkt dat betrokkene zelf verklaarde dat de rechter haar hiervan heeft vrijgesproken (DVZ, vraag 35) zodat men dit gegeven, zeker gezien de verklaring van betrokkene dat de rechtbank haar heeft vrijgesproken, niet als een gerechtvaardigde reden kan beschouwen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielerzoek verantwoordelijke Lid-Staat. Bovendien toont betrokkene op geen enkele wijze aan waar deze aangehaalde feiten een verband houden met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Nederlandse autoriteiten. Bovendien, indien betrokkene valselijk van bepaalde feiten beschuldigd zou zijn en de rechtbank oordeelt dat betrokkene vrijgesproken dient te worden, dan kan men niet stellen dat men door de Nederlandse autoriteiten niet correct of onmenselijk behandeld zou zijn. Met betrekking tot de verklaringen van betrokkene dat ze door een vrouw van het opvangcentrum in Baaksem zou worden overgeplaatst naar Ter Apel maar dat ze dit niet gewild zou hebben en gevraagd zou hebben om omwille van haar medische problemen in het opvangcentrum van Baaksem te kunnen blijven en behandeld te worden maar dat de politie gebeld werd en ze vervolgens gedurende vijftien dagen zou zijn opgesloten zonder enige reden, dient te worden opgemerkt dat betrokkene van deze verklaarde feiten niet het minste begin van bewijs aanbrengt en evenmin aantoonde dat deze verklaarde vasthouding haar oorsprong zou hebben in het onwettig of willekeurig optreden van de Nederlandse autoriteiten ten opzichte van betrokkene en niet in wettelijke bepalingen of waar dat deze verklaarde vasthouding een inbreuk zou zijn op art. 5 van het EVRM. Indien men dergelijke feiten aanhaalt om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielerzoek verantwoordelijke Lid-Staat dan mag er gezien het ernstige karakter van een asielaanvraag op zijn minst van de asielerzoeker verwacht worden dat men concrete bewijzen aanbrengt dat deze vasthouding enkel en alleen het gevolg zou zijn geweest van een totale willekeur bij het optreden van de Nederlandse autoriteiten, hetgeen door betrokkene niet wordt aangetoond. Wat bovendien een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen betreft in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Nederland dient te worden opgemerkt dat uit een analyse van rapporten met betrekking tot Nederland (Danielle Zevulun & Geert Lamers, "Dublin II Régulation National Report - The Netherlands", European network for technical coopération on the application of the Dublin II Régulation, 18.02.2013; Amnesty International - "Annual Report 2013 - The state of the world's human rights - The Netherlands" & US Dept. Of State; "Country Reports on Human Rights Practices for 2012 -The Netherlands". US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2013, US Dept. Of State; "Country Reports on Human Rights Practices for 2013 -The Netherlands". US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2014) blijkt dat men omdat men asielerzoeker is of zou zijn in Nederland of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielerzoeker in Nederland automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielerzoeker is of zou zijn. Uit een analyse van deze verschillende rapporten blijkt dat men niet kan stellen dat het systeem van de asielerprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielerzoekers in Nederland dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielerzoekers die in het kader van de Dublin-II-Verordening aan Nederland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bovendien blijkt uit de aangehaalde rapporten niet dat betrokkene na een overdracht naar Nederland zonder meer geen aanspraak heeft op opvang dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and

Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG , 2004/83/EG en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen beoogt de Dublin-II-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de, behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-II-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG , 2004/83/EG of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doei, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers in Nederland zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van de hierboven vermeldde rapporten kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Nederlandse autoriteiten, op het leven de vrijheid of de fysieke integriteit van betrokkene worden vastgesteld. Een kopie van de desbetreffende rapporten wordt in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene toegevoegd. Op basis van deze rapporten en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Nederlandse autoriteiten, op haar leven vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in haar zaak feiten' en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze met gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat zij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat zij in Nederland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Nederland er toe zal leiden dat zij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan zij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Nederlandse autoriteiten haar zouden repatriëren naar het land waarvan zij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft. De Nederlandse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie (03) dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

Tijdens haar gehoor op de DVZ van 06.05.2014 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) zij precies in België asiel wil vragen. Betrokkene verklaarde dat dit is omdat er in België ook Nederlands gesproken wordt en omdat België de mensenrechten respecteert (DVZ, vraag 34). Met betrekking tot deze opgegeven redenen om precies in België asiel aan te vragen, dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in haar keuze van het land waar zij asiel wil vragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-

Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om haar asielaanvraag in België te behandelen.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene tijdens haar gehoor op de DVZ van 23.04.2014 dat haar minderjarige broer T. A. A. Y. (...) (o.v. xxxxxxx) (DVZ, vraag 18) samen met haar vanuit Nederland naar België reisde en asiel aanvraag. Betrokkene stelde eveneens dat ze eerder met haar moeder en minderjarige broer asiel aanvraag in Nederland maar dat ze niet weet waar haar moeder momenteel verblijft en dat ze er momenteel geen contact meer mee heeft (DVZ, vraag 13, 18 & 19). Betrokkene verklaarde verder geen familieleden in België of Europa te hebben (DVZ vraag 20 & 21). Met betrekking tot deze verklaarde gezinsleden, dient te worden opgemerkt betrokkene zelf meerderjarig 'is en dat er voor zowel betrokkene als haar minderjarige broer eveneens een terugnameakkoord is met de Nederlandse autoriteiten op basis van art. 18.1.d van de Dublin-III-Verordening. De verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek komt dan ook toe aan de Nederlandse autoriteiten. Rekening houdende met het gegeven dat betrokkene samen met haar minderjarige broer in België asiel heeft aangevraagd en er voor zowel betrokkene als voor betrokkenes minderjarige broer een terugnameakkoord is met Nederland, is een behandeling van het asielverzoek op basis van art. 6, art. 8, art 9 art 10 art 11 of art 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet van toepassing. Betrokkene heeft immers net zoals haar 'minderjarige broer, T. A. A. Y. (...) (o.v. xxxxxxx) een asielaanvraag ingediend in België maar beschikt alsnog niet over een legaal verblijfsstatuut in België. Wat betreft het arrest van het Europees Hof van Justitie inzake de zaak C-648/11 dd. 06.06.2013 inzake art.6.2 van de Dublin-II-Verordening, dient te worden opgemerkt dat dit arrest inzake de asielaanvraag van betrokkene en haar broer niet van toepassing is aangezien betrokkene niet in de situatie zit waarbij er geen gezins- of familieleden in een andere Lid-Staat aanwezig zijn aangezien zowel betrokkene als haar minderjarige broer zich naar de verantwoordelijke Lid-Staat, Nederland dienen te begeven. Een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art.6, art. 8, art. 9, art. 10,art. 11, of art. 16 van de Dublin-III-Verordening is derhalve niet aan de orde.

Met betrekking tot haar gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat zij last heeft van onregelmatige maandstonden en dat ze ook last heeft van acne (DVZ, vraag 35). In het administratief dossier van betrokkene is geen enkel medisch document aanwezig dat deze verklaringen staft. Met betrekking tot dit motief, met name dat ze last heeft van onregelmatige maandstonden en last heeft van acne, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Nederland de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Nederland indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen concrete elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel! risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Nederland. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Nederland, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 8, art. 9, art. 10, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Nederland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van art. 18.1.d van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking). Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(3), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 30 (dertig) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Nederlandse autoriteiten(4). “

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1) die verklaart te heten:

naam : T. A. A. (..)

voornaam : Y. (..)f

geboortedatum : 03.12.1996

geboorteplaats : Karballa

nationaliteit : Irak

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Nederland (2) toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1) d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Betrokkene verklaarde dat hij op 04.04.2014 in België is toegekomen. Vier dagen later, op 08.04.2014 vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Irak te bezitten en geboren te zijn te "Karballa" op 03.12.1996. Aangezien betrokkene volgens de bij zijn asielaanvraag van 08.08.2014 opgegeven geboortedatum minderjarig zou zijn en vergezeld werd door zijn meerderjarige zus T. A. A. (..) (o.v. xxxxxxx) die dezelfde dag eveneens asiel aanvroeg, werd hij geregistreerd als niet-begeleide minderjarige. Op 08.04.2014 werd betrokkene door de Voogdij van de FOD Justitie onder haar hoede genomen en op 14.04.2014 toegewezen aan een voogd.

Uit het Eurodacverslag van 08.04.2014 blijkt dat betrokkene asiel heeft aangevraagd in Nederland De Nederlandse autoriteiten hebben op datum van 16.05.2014 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 23.04.2014 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat hij eerder asiel aanvroeg in Nederland. Betrokkene verklaarde dat hij ergens in 2008 vanuit Zakho in Irak naar Turkije gereisd zou zijn. Vervolgens zou betrokkene per vrachtwagen illegaal naar Nederland gereisd zijn. Betrokkene stelt in 2008 in Nederland te zijn aangekomen maar wanneer dit juist was stelt betrokkene niet te weten. Betrokkene verklaarde dat hij in Nederland met zijn moeder en zus asiel aanvroeg en dat hij in het dossier van zijn moeder zat en zelf geen asiel heeft aangevraagd en dat ze werden overgebracht naar het opvangcentrum van "Gilze". Daar zou betrokkene ongeveer twee jaar verbleven hebben. Vervolgens zou hij zijn overgebracht naar het opvangcentrum in Baaksem waar hij gedurende één jaar verbleven zou hebben. Vervolgens zou betrokkene ongeveer één maand in Ter Apel verbleven hebben alvorens naar een opvangcentrum in Dronten te worden overgebracht waar hij gedurende drie jaar verbleef. Betrokkene verklaarde dat zijn asielaanvraag in het dossier van zijn moeder zat en dat ze meerdere keren asiel aanvroegen maar dat deze telkens werden afgewezen. Betrokkene verklaarde eveneens dat hij en zijn moeder na de laatste asielaanvraag in november 2013 een negatieve beslissing kregen maar dat ze in tegenstelling tot zijn zus geen bevel kregen om het land te verlaten maar dat ze zich dienden aan te bieden bij een organisatie die zich bezig hield met het vrijwillig vertrek naar Irak. Betrokkene verklaarde dat hij vervolgens met zijn zus Nederland verliet en via Zwolle en Breda naar België reisde waar hij op 04.04.2014 aankwam. Op 08.04.2014 vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde..het grondgebied van de Dublin-Statens niet te hebben verlaten.

Op basis van de resultaten in het Eurodacverslag van 08.04.2014 en de verklaringen van betrokkene dat hij in Nederland asiel aanvroeg, werd op 09.05.2014 op basis van art. 18.1.d van de Verordening (EU) Nr 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (verder: Dublin-III-Verordening) aan de Nederlandse autoriteiten overgemaakt De Nederlandse autoriteiten hebben op datum van 16.05.2014 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon op basis van art. 18.1.d van de Dublin-III-Verordening.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Nederland voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Nederland een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Nederland dan in België zou genieten. Nederland heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte

gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Nederlandse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Nederlandse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Nederland een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Nederland hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Nederland en vooraleer in het kader van zijn asielaanvraag is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij alsdusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art 3 EVRM. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag lidstaat, in casu Nederland, zouden rechtvaardigen, stelde betrokkene dat hij vreest door Nederland te worden teruggestuurd naar Irak. Met betrekking tot de vraag of hij in Nederland problemen heeft gekend met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, verklaarde betrokkene dat dit niet het geval was (DVZ, vraag 36). Met betrekking tot de verklaringen van betrokkene dat hij vreest om door Nederland gerepatriëerd te worden naar Irak dient te worden opgemerkt het indienen van een asielverzoek niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van de asielaanvraag op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel, betekent echter niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Nederlandse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG niet zouden respecteren. Het gegeven dat een asielaanvraag kan worden afgewezen, betekent bovendien niet automatisch dat er sprake is van een "niet correcte of onmenselijke behandeling" of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. Met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling verklaarde betrokkene dat hij in Nederland geen problemen gehad heeft op het vlak van de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Nederlandse autoriteiten. De door betrokkene aangehaalde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke lidstaat, in casu Nederland, omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Nederlandse autoriteiten, kunnen dan ook niet als gerechtvaardigd beschouwd worden.

Wat bovendien een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen betreft in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Nederland dient te worden opgemerkt dat uit een analyse van rapporten met betrekking tot Nederland (Danielle Zevulun & Geert Lamers, "Dublin II Régulation National Report - The Netherlands", European network for technical coopération on the application of the Dublin II Régulation, 18.02.2013; Amnesty International - "Annual Report 2013 - The state of the world's human rights - The Netherlands" & US Dept. Of State; "Country Reports on Human Rights Practices for 2012 - The Netherlands". US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2013, US Dept. Of State; "Country Reports on Human Rights Practices for 2013 -The Netherlands". US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2014) blijkt dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Nederland of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Nederland automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. Uit een analyse van deze verschillende rapporten blijkt dat men niet kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Nederland dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-II-Verordening aan Nederland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bovendien blijkt uit de aangehaalde rapporten niet dat betrokkene na een overdracht naar Nederland zonder meer geen aanspraak heeft op opvang dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S., versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de

geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG , 2004/83/EG en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen beoogt de Dublin-II-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-II-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG , 2004/83/EG of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Nederland zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van de hierboven vermeldde rapporten kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Nederlandse autoriteiten, op het leven, de vrijheid of de fysieke integriteit van betrokkene worden vastgesteld. Een kopie van de desbetreffende rapporten wordt in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene toegevoegd. Op basis van deze rapporten en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Nederlandse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat zij in Nederland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Nederland er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Nederlandse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Nederlandse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie (03) dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

Tijdens zijn gehoor op de DVZ van 23.04.2014 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij precies in België asiel wil vragen. Betrokkene verklaarde dat dit is bescherming te vragen en omdat er in België ook Nederlands gesproken wordt (DVZ, vraag 34). Met betrekking tot deze opgegeven redenen om precies in België asiel aan te vragen, dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere

persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. Nederland is immers een volwaardig lid van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Nederland dan in België zou genieten. Nederland heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Nederlandse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Nederlandse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Nederland een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 23.04.2014 dat zijn zus (..) (o.v. xxxxxxxx) eveneens in België aanwezig is en asiel heeft aangevraagd (DVZ, vraag 18). Betrokkene verklaarde eerder dat hij samen met zijn moeder in Nederland asiel aanvraagde maar dat hij niet weet waar ze nu verblijft. Betrokkene verklaarde verder geen familieleden in België of Europa te hebben (DVZ, vraag 20 & 21). Met betrekking tot zijn verklaarde zus die in België eveneens asiel heeft aangevraagd, dient te worden opgemerkt dat er voor deze zus eveneens dd. 16.05.2014 een terugnameakkoord is met de Nederlandse autoriteiten op basis van art 18.1 .d van de Dublin-III-Verordening. Rekening houdende met het gegeven dat betrokkene meerderjarige zus samen met betrokkene asiel heeft aangevraagd in België en er voor zowel betrokkene als voor betrokkene meerderjarige zus een terugnameakkoord is met Nederland, is een behandeling van het asielverzoek op basis van art. 6, art. 8, art9, art 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet van toepassing. Wat betreft het arrest van Europees Hof van Justitie inzake de zaak C-648/11 dd. 06.06.2013 inzake art.6.2 van de Dublin-II-Verordening, dient te worden opgemerkt dat dit arrest inzake de asielaanvraag van betrokkene niet van toepassing is. Betrokkene is immers vergezeld van zijn meerderjarige zus (..) (o.v. xxxxxxxxx) voor wie er eveneens een terugnameakkoord is met de Nederlandse autoriteiten en dient zich samen met zijn zus naar Nederland te begeven. Bovendien maakt betrokkene deel uit van een terugnameverzoek aan Nederland en een terugnameakkoord van Nederland op basis van art. 18.1.d van de Dublin-III-Verordening en niet op basis van art. 6.2 van de Dublin-II-Verordening.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand haalde betrokkene geen concrete gezondheidsproblemen aan (DVZ, vraag 35).

Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen concrete elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Nederland. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Nederland, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art.10, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Nederland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van art. 18.1.d van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking). Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 30 (dertig) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Nederlandse autoriteiten”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 18.1.d van de verordening EU nr. 604/2013 (hierna: Dublin-III- verordening) juncto de materiële motiveringsplicht (artikelen 1-3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen).

Verzoekende partijen betogen als volgt:

“Art. 18.1.d. van de Verordening 604/2013 bepaalt

De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

(...)

een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen

De bestreden beslissing gaat er geheel ten onrechte van uit dat eerste verzoeker reeds verzoek heeft ingediend en dat diens verzoek reeds zou zijn afgewezen.

Eerste verzoeker heeft zelf nooit een asielaanvraag ingediend in Nederland; enkel zijn moeder diende een asielaanvraag.

Eerste verzoeker was in Nederland géén niet-begeleide minderjarige, doch was onder de hoede van zijn moeder, die wél een asielaanvraag indiende.

Eerste verzoeker heeft zulks ook uitdrukkelijk verklaard tijdens zijn gehoor.

De stelling dat verzoeker een asielaanvraag zou hebben ingediend in Nederland en dat diens verzoek zou zijn afgewezen, is onjuist, minstens blijkt dit niet uit het dossier.

De voorwaarden van art. 18.1.d. van de Verordening nr. 604/2013 zijn derhalve niet vervuld, zodat de bestreden beslissing, in zoverre zij betrekking heeft op eerste verzoeker, het art. 18.1.d. van de Verordening schendt.”

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Artikel 18.1.d van de Dublin-III-verordening luidt als volgt:

“1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

(..)

d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen.”

2.4. Eerste verzoekende partij houdt in essentie voor dat zij nooit zelf een asielaanvraag heeft ingediend in Nederland, maar wel haar moeder zodat de voorwaarden van artikel 18.1.d. van de Dublin-III-verordening niet vervuld zijn.

2.5. Uit het gehoor van de eerste verzoekende partij dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt evenwel dat zij verklaarde meerdere jaren in opvangcentra in Nederland verbleven te hebben, alwaar zij onder de hoede van haar moeder stond die diverse asielaanvragen had ingediend. Eerste verzoekende partij, als minderjarige, volgde op dat ogenblik de verblijfstoestand van haar moeder. Haar moeder trad op dat ogenblik op als wettelijk vertegenwoordigster van eerste verzoekende partij zodat de asielaanvragen tevens in naam van eerste verzoekende partij werden ingediend. Deze asielaanvragen kenden een negatieve afloop. Daarenboven blijkt uit het administratief dossier dat een Nederlands identificatienummer werd toegekend aan eerste verzoekende partij alsook dat de Nederlandse autoriteiten op 16 mei 2014 uitdrukkelijk hebben ingestemd met de terugname van eerste verzoekende partij. Eerste verzoekende partij ontkent slechts in het verzoekschrift dat zij een asielaanvraag in Nederland heeft ingediend doch, gelet op de objectieve gegevens zoals die blijken uit het administratief dossier, met name het Eurodacverslag van 8 april 2014 waaruit blijkt dat zij wel degelijk in Nederland gekend staat als asielaanvrager alsook het feit dat de Nederlandse autoriteiten uitdrukkelijk hebben ingestemd met de terugname van eerste verzoekende partij waarbij zij bevestigen verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van eerste verzoekende partij, mist het betoog van de eerste verzoekende partij volledig juridische grondslag.

2.6. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.7. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 16 van de Dublin-III-verordening juncto de materiële motiveringsplicht (artikelen 1-3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen).

Verzoekende partijen betogen als volgt:

“Zoals hiervoor aangetoond is de beslissing jegens eerste verzoeker ten onrechte gesteund op art. 18.1.d. van de Verordening.

De Belgische asielautoriteiten zijn derhalve bevoegd voor de behandeling van de asielaanvraag van eerste verzoeker.

Derhalve zijn de Belgische asielautoriteiten bevoegd voor de asielaanvraag van tweede verzoekster, welke de zus is van eerste verzoeker.

Art. 16 van de Dublin-III-Verordening bepaalt immers:

Wanneer het kind, de broer of zus, of de ouder, bedoeld in lid 1, wettig verblijft in een andere lidstaat dan de lidstaat waar de verzoeker zich ophoudt, is de lidstaat waar het kind, de broer of zus, of de ouder wettig verblijft, de verantwoordelijke lidstaat, (...)

Gelet op de verantwoordelijkheid van de Belgische asielautoriteiten voor de asielaanvraag van eerste verzoeker, kan zijn verblijf in België als wettig worden beschouwd, zodat de Belgische asielautoriteiten ook bevoegd zijn voor de asielaanvraag van tweede verzoekster, aangezien zij de zus is van eerste verzoeker.

Ten onrechte maakt de bestreden beslissing geen toepassing van art. 16 van de Dublin-III-Verordening.”

2.8. Wat betreft de opgeworpen schending van de motiveringsplicht, verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste middel.

Artikel 16.2 van de Dublin-III-Verordening luidt als volgt:

“Wanneer het kind, de broer of zus, of de ouder, bedoeld in lid 1, wettig verblijft in een andere lidstaat dan de lidstaat waar de verzoeker zich ophoudt, is de lidstaat waar het kind, de broer of zus, of de ouder wettig verblijft, de verantwoordelijke lidstaat, tenzij de gezondheidstoestand van de verzoeker hem gedurende een significante tijdsspanne belet naar die lidstaat te reizen. In dat geval is de lidstaat waar de verzoeker zich ophoudt de verantwoordelijke lidstaat. Dit brengt voor deze lidstaat niet de verplichting met zich mee dat het kind, de broer of zus, of de ouder naar die lidstaat moeten worden gebracht.”

Zoals uit de bespreking van het eerste middel is gebleken mist het betoog van eerste verzoekende partij grondslag zodat het wel degelijk de Nederlandse autoriteiten zijn die verantwoordelijk zijn voor de

behandeling van haar asielaanvraag. Gelet hierop kan tweede verzoekende partij niet gevolgd worden in haar betoog dat haar asielaanvraag door de Belgische autoriteiten zou moeten behandeld worden omwille van het bepaalde in artikel 16.2 van de Dublin-III-verordening.

2.9. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

S. DE MUYLDER